

Sateinen ilma oli vallannut Kuusamon sekä sen vanhahtavan keskustan, joka näytti aivan 60-luvun Neuvostoliitolta. Sen pääkatu, Kitkantie oli hiljainen ja harmaa. Kuin koko kaupunki olisi ollut hiljainen. Sitten kuuluu huudahdus, joka on veren pysäyttävä. Kaupunki ei ole enää hiljainen. Hiljaisuus on nyt rikottu heittämällä hiljaisuutta kuvaavan lasi lattialle. Ei kauaakaan kun poliisiauton sireeni soi ja sininen ja punainen valo välkkyy sateessa. Auto ajaa vanhan näköisen puutalon pihaan, jossa on kauhistunut nainen vastassa vieressään poika. "Soititteko te poliisiin?" autosta nouseva miespoliisi kysyy ja katsoo naista, jolla on päällään harmaa ulkotakki sekä mustat college housut. Poliisin sininen virkapuku on puhdas, mutta sade saa sen kastumaan. Autosta nousee toinenkin poliisi. "Kyllä", nainen vastaa ääni väristen, "soitin poliisiin, koska löysin jotain täältä." nainen lopettaa ääni väristen ja tämä tärisee paikallaan sateessa. Tämän silmät olivat lasittuneet ja hän oli selvästi lähellä itkua. "Mikä on nimenne?" toinen poliisi kysyy ja katsoo naista kysyvästi. "Ette maininneet nimeänne ymmärtääkseni puhelimesta." mies sanoo ja laittaa kätensä kulmikkaalle leualleen mietteliäästi. "Minna Porojärvi. Olen täällä talonhoitajana kun talon omistaja on poissa." nainen esittelee itsensä ja katsoo poikaa vierellään, jolla on vielä lapsen pyöreät posket, sillä tämä on vielä ymmärtämätön pieni lapsi. "Entä poika? Onko hän teidän?" poliisi kysyy vielä kun toinen poliisesta jo lähtee tutkimaan ympäristöä. "Ei. Hän on talon omistajien poika. Hänen nimensä on Jasper. Kun vanhemmat ovat matkoilla eivätkä voi ottaa häntä mukaan minä huolehdin hänestä." Minna vastaa ja ottaa pojan syliinsä. Sitten pihaan kurvaa punainen Volvo, jonka sisästä nousee mies. "No niin pikku mies lähdetääs ja annetaan Minna tädin ja poliisi setien tehdä työnsä." mies sanoo naurahtaen ja ottaa lapsen Minnan sylistä. "Kuka te olette? Miksi otatte talon omistajien pojan? Eikö teidän pitänyt huolehtia hänestä Minna?" poliisi kysyy uteliaana. "Olen Harri ja tämä jätkän pätkä on veljen poikani. Sovimme aiemmin Minnan ja Eeron ja Annan kanssa, että Jasper tulee mun luokse kun Eero ja Anna ovat reissussa, että Minna saa omaa aikaa", mies vastasi ja kätteli poliisia. Poliisi kirjaa kaiken ylös. "Soitamme todennäköisesti vielä teille tutkinnan edetessä", poliisi sanoo ja lähtee kävelemään kohti taloa Minna perässään. Pitkä mies avaa oven ja pitää sitä auki Minnalle, joka menee sisään taloon. "Se on täällä." Minna sanoo epäröiden ja avaa kellarin oven, jonne poliisi menee. Pimeyden keskeltä hän haistaa mädäntyneen hajun ja ihmettelee sitä samantien. Kun valot menevät päälle löytää poliisi edestään ruumiin, joka on miehen. "Milloin löysitte sen?" poliisi kysyy Minnalta, joka oli tullut alas kauhuissaan. "Tänään juuri ennen kuin soitin teille." Minna vastaa ja katsoo ruumista pelokkaana. "Tunnetteko vainajan?" poliisi esittää kysymyksen ja viittoon Minnaa menemään pois kellarista. Mies seuraa perässä kuin koira. "Hän on tämän talon omistaja Eero Luoma." Minna vastaa ja sulkee oven surullisena. "Onko teillä mitään epäilyksiä mitä olisi voinut tapahtua?" poliisi heittää jälleen uuden kysymyksen ilmoille. "En tiedä", nainen vastaa alakuloisesti, "Näin kun Eero ja Anna menivät lentokentälle ja koneeseen, mutta miten Eeron ruumis voi olla täällä? Tänne ei ole mitenkään voinut tulla ilman, että huomaa mitään, koska olen ollut täällä koko ajan Jasperin kanssa. En ymmärrä tätä." Minna sanoo ja istuu keittiön tuolille. Hän on täysin murtunut. *** Poliisiautot ovat ympäröineet keskustan lähellä sijainneen valkean puutalon, jonka lähistöllä on sattumoisin käynyt ihmeellinen kuhina ja kaupungilla juoruiliat puhuvat vain kuolleesta Eero Luomasta ja mitä hänelle on käynyt. Jotta turha puhepulitus loppuisi tarvitaan poliisi, joka ratkaisee tapauksen. "Saga saat tämän murhajutun. Selvitä kuka murhasi ja miksi Eero Luoman. Yksityiskohdat ovat tässä kansiossa." vanhempi poliisi antaa kansion nuorelle naiselle ja tämä heti alkaa tutkia silmälasiansa takaa kansiota. "Murha täällä? Kaikkea sitä kuulee...Uskon, että tämä on aika selvä tapaus, mutta en halua kiirehtiä asioiden edelle." nainen, jolla on pitkät ruskeat hiukset, kaunis vaalea iho ja silmälasit

sanoo, laittaa kansion laukkuunsa ja lähtee samantien. Tämä tapaus oli liian herkullinen ja liian harvinainen hukattavaksi. Paikan päällä, murhapaikalla on kuhina murhan tutkimusryhmällä. Saga saapuu tänne toisen poliisin, Antin kyydillä, joka on myös mukana tutkimuksessa. Antti on pitkä vaalea hiuksinen mies, jolla on kulmikkaat kasvot. Eräs poliisilaitoksen työntekijä sanoi, että Saga ja Antti olivat kuin Suomen Sherlock Holmes ja John Watson, olivathan he ratkaisseet yhdessä monta ratkaisemattomaksi jäänyttä rikosta. Saga katsoo ruumista, joka häämöttää vielä hetken hänen edessään etsien siitä yksityiskohtia. Nainen haistelee ilmaa kellarissa. Hometta, kosteutta, nainen ajattelee ja laittaa kumihanskat käteensä. Hän etsii ruumiista erilaisia yksityiskohtia. Saga kokeilee taskut, joista löytyy kuitteja, passi sekä pieni lappu, jossa lukee "Olet seuraava." kirjoitettuna erilaisilla sanomalehdistä leikatuista kirjaimista. Miten ammattimaista. "Antti kirjaa ylös: taskussa kolme kuittia, passi ja lappu, jossa lukee "olet seuraava". Kellarissa hometta...", Saga sanoo Antille ja nopeasti kääntyy taas ruumiin pariin ja haistelee miehen huopatakkaa, "mutta takissa ei haise home, hänet on tapettu muualla ja tuotu tänne vasta ehkä viime yönä." Saga lisää ja Antti kirjaa kaiken ylös. "Vieläkö muuta?" Antti kysyy ja katselee ruumista tarkastelee katseellaan ruumista. Joskus häntä ihmetyttää miten Saga pystyy päättämään kaiken, mutta on jo tottunut siihen. "Kyllä itse asiassa. Takilla on heroiniä. Hänet on joko huumattu tai hän on käyttänyt itse." Saga vastasi ja Antti kirjasi tämänkin ylös. "Vielä muuta?" Antti vielä hymyili kysyessään. Hän tiesi, että Saga rakasti kysymyksiä. "Entä muut havaintosi?" Antti vielä lisäsi kun Saga oli vain hiljaa. "Ei mitään mainittavaa, voit lukea samat tapauskansiosta -ellet lukenut jo." Saga sanoi ja nousi portaat ylös yläkertaan, jossa vastassa oli jo murharyhmän valkeisiin pukuihin pukeutuneet miehet, jotka veisivät ruumiin pois. "Menemme lentokentälle, ehkä joku osaisi sanoa jotain. Ja pitää muistaa, että vaimo, Anna Luoma on vielä kadoksissa. Hän tietää mitä tapahtui hänen miehelleen. Tai sitten hänkin on kuollut." Saga sanoi ja astui ulos talosta. *** Parivaljakko saapui lentokentälle, joka oli hyvin pieni, eihän tällaiselle kentälle hirveästi kysyntää ollut, jos joku lento aina silloin tällöin. Saga ja Antti astuivat liukuovista sisään lentoaseman aulaan ja etsivät samantien henkilökunnan jäsenen, joka oli heille jo ennestään tuttu mies. Saga pelasti hänet pulasta kun häntä epäiltiin asiakkaiden laukkujen ryöstöstä. "Hei Kari!" Saga hymyili miehelle, joka oli lyhyt mieheksi. Karilla oli mustasankaiset silmälasit, tummat hiukset sekä jopa valkea iho. Siitäpä oltiin keksitty lempinimi Lumikki. "Ai hei Saga", Kari vastasi yllättyneenä ja ojensi kätensä Antille, sillä he eivät tunteneet, "Kari Juuma." Kari esittäytyi ja kätteli Anttia. "Antti Lämsä." Antti esittäytyi vielä ja kätteli Karia. "Olemme täällä työasioissa. Etsimme tätä naista." Saga sanoi ja näytti Anna Luoman valokuvaa miehelle, joka puhdisteli silmälasejaan liasta, että hä näkisi paremmin lasiansa läpi. "Mä muistan hänet, lähti ehkä pari päivää sitten Helsinkiin. Tulivat myöhässä miehensä kanssa kentälle. Miksi niin?" mies lopulta kertoi kun oli saanut lasinsa puhdistettua ja katsellut kuvaa aikansa. "Tämä nainen, Anna Luoma on kadonnut, etsimme häntä. Hänen miehensä löytyi tänään kodin kellarista kuolleena." Antti vastasi samalla kun kirjasi ylös paperille Karin lausuntoa. "He näyttivät erittäin pelokkailta kun menivät koneeseen. Kuulin kun ne keskusteli jostain...olisiko nimi ollut Punainen susi?" Kari kertoi lisää ja siinä vaiheessa Sagan veri jäähmettyi ja hänen kasvonsa kalpenivat. Punainen susi...Punainen...susi, Saga ajatteli. "Saga? Oot sä okei?" Antti kysyi ihmetellen. "Punainen...susi." Saga sai sanottua suustaan. Nainen vain tärisi ja oli jopa paniikissa. "Niin. Punainen susi." Kari vielä kertasi. "Me taidamme nyt lähteä." Antti sanoi ja hän talutti Sagan autoon, jossa Saga oli kuin muumio. Hän oli vain hiljaa ja jäähmettynyt paikoilleen iho kalmanvalkeana. "Mikä siinä sudessa oli noin paha?" Antti sai kysyttyä kun auto oli saatu liikkeelle parkkipaikalta. "Punainen susi on mun entinen aviomies", Saga nyyhkäisi, "Se oli rikollinen enkä mä huomannu sitä. Mä olin niin sokea!" Saga

raivostui ja hakkasi päätään ikkunalasiin. "Mitä sille tapahtu?" Antti kysyi ja katsoi Sagaa syvälle silmiin. "Et oo ennen puhunu siitä. En tienny, että sulla oli aviomies." mies vielä lisäsi. "Dominic kuoli. Onneksi. En olis kestänyt sen kanssa elämää yhtään enempää. Se olis vainonnu mua vaikka se olis ollu linnassa." Saga kertoi ja katsoi itseään ikkunalasista. "Miten hän voisi sitten liittyä tähän tapaukseen? Siis hänhän on kuollut?" Antti pohti ääneen. "En ymmärrä. Mut oon varma, että se on kuollut. Se vaan aiheuttaa ongelmia vieläki. Kuolleenakin." Saga sanoi. Menneisyyden haavat yhä vainosivat häntä. Hän luuli, että oli päässyt eroon Punaisesta sudesta, Dominic Tammisesta. Mutta ilmeisesti Dominic Tamminen ei koskaan tulisi katoamaan hänen elämästään. Mies ei hävinnyt eilen, hän ei hävinnyt tänään, eikä hän tulisi häviämään huomennakaan. *** Pimeyttä. Pimeyttä kaikkialla. Jokaisessa suunnassa. Ei ketään. Ei mitään. Ei ristinsieluakaan. Sitten pieni valopilkku kaukana ilmestyy mukanaan musta ihmisen siluetti. Saga otti jalat alleen eikä kestänyt sekuntiakaan kun hän oli nopeasti kipsaissut valoa kohti. Siluetti alkoi hahmottua jo mieheksi. Ja heti kun nainen tajusi kuka oli kyseessä hän kääntyi takaisin. Dominic Tamminen. Hänen menneisyytensä. Hänen pelkonsa. "Saga! Saga! SAGA!" kuului takaa miehen huuto, joka voimistui huuto huudolta. Viimeisen huudon jälkeen Saga näki jo eri ympäristön, tunsu toisen lämpimän käden kädessään ja miehen hengityksen niskassaan. Dominicia ei päässyt pakoon. Ei kukaan eikä mikään. Saga kääntyi hiljaa miestä kohti hengitys tiheänä ja sydän pumpaten verta yhtä kovaa kun silloin kun nainen oli tavannut tulevan miehensä. "Saga miks sä juokset?" mies naurahti, "Näitkö aaveen?" Dominic naurahti jälleen ja näytti kamalimman hymynsä mitä hänellä oli. Se oli murhanhimoinen. Se oli psykopaattinen. Se oli murhaajan hymy. Mies oli lihaksikas ja jäntevä, punahiuksinen ja omasi pienen parran ja viiksien tyngän. Miehellä oli murhaajan hymy, mutta hänen katseensa sai joka kerta Sagan leppymään. Se ei ollut saman ihmisen katse mitä olisi voinut kuvitella. "Sä olet kuollut!" Saga huusi ja otti kädestään kiinni päästen irti miehen otteesta. Osittain mies oli kaiketi päästänytkin irti. "Entä jos en olekkaan?" huumeparoni käänsi päätään. "Sä olet kuollut! Mä näin kun sä kuolit! Mä näin kun sut haudattiin!" Saga huusi jopa itku kurkussaan. Hän ei halunnut uskoa tätä todeksi. Kuollut seiso nyt tuossa. Hänen edessään. Ilmielävänä. "Sähän sen tiedät parhaiten...sähän tapoit mut." mies katsoi Sagaa koiranpentu ilmeellään, sillä suloisella ilmeellä millä hän oli aina saanut kaiken haluamansa. "Mä en tappanut sua..!" Saga väitti vastaan, mutta pian näki käsissään verta. "Sä tapoit mut, sä tapoit kaikki siellä olleet. Pitääkö muistia virkistää?" koiranpentu ilme katosi, väkevät kädet ilmestyivät farkkujen taskuista ja mies napsautti sormiaan. Ympäristö muuttui jälleen. Tälläkertaa se oli vanha varasto tila. Saga tunsu tämän paikan. Tämän paikan hän oli nähnyt monta kertaa painajaisissaan. "Dominic, älä tee tätä.." Saga sanoi itku lähes kurkussaan, laskeutuessaan maahan polvilleen ja rukoillen miestä lopettamaan, "muistan kyllä mitä tapahtui!" "Et selvästi tarpeeksi hyvin." Dominic vastasi ja kaikki alkoi. "Sotilaspoliisi! Laskekaa aseenne tai avaamme tulen!" kuului Sagan kaikuva huuto varastojen läpi. Sitten alkoikin jo ammuskelu, joka loppui 6 laukaukseen. Saga oli osunut kaikkiin ampujiin helposti. Jokaisesta miehen ruumiista valui vuolaasti verta. Naisen sisin täyttyi tyhjyydestä. Kaikki hidastui. Sagan päähän tuli vain yksi ajatus: Tältäkö tuntui tappaa? Sitten kuului pysäyttävä taputus ja nauru. "Saga! Mukava, että tulit!" ääni oli niin tuttu, nauru oli liian tuttu. Nainen kääntyi ympäri ja näki oman aviomiehensä. Dominicin. "Domi, mitä sä täällä teet?" Saga ihmetteli ja laskei asettaan. "Ei täällä ole turvallista." "Saga, sä et nyt tajua tätä tilannetta. Punainen susi, etkö jo tajua? Huoneessa oli kuusi ihmistä, plus te sotilaspoliisit joita oli kolme, kaksi tosin kuolleita kuten nuo kuusikin. Huoneessa piti olla "rosvoja" seitsämän." Dominic vaipui hiljaisuuteen lauseen jälkeen. Saga naurahti. "Domi, älä pelleile et sä voi mitenkään olla Susi!" Saga naurahti, mutta sen jälkeen ei enää naurattanut kun aviomies nosti aseensa kohti

Sagan rintapanssaria ja sitten lähelle otsaa. "Väärä liike ja aivosi ovat pihalla rakas." Dominic sanoi ja näytti hymynsä. Juuri sen murhaajan hymyn. Sen jälkeen Saga pyrki ottamaan aseensa pois mieheltä, mutta hän potkaisikin Dominicia vatsaan ja ampui. Ilman tarkoituksella. Ilman mitään syytä. Hän vain tappoi hänet. Hän vain painoi liipaisinta. Niikuin ennen vanhaan kentällä. Nainen vain painoi liipaisinta ja otti toisen hengen. Sen jälkeen kaikki sumeni eikä siitä enää muistanut Saga mitään. *** "Saga, herää" Saga kuulee ensimmäisenä. Sen jälkeen naisen harmaan siniset silmät räpähtävät auki ja hengitys tiheni. Hiki oli valunut naisen vaalealle otsalle ja Saga tunsu olevansa jälleen siinä varastossa. Paniikissa. Vaikka hän oli tottunut kaikkeen mahdolliseen. Nainen katsoo autoa ajavaa miestä, Anttia, joka katsoo häntä aina vähän väliä oudosti. "Näitkö sä painajasita? Sä huusit ja pyörit ja vaikka mitä." Antti sanoi kun lopulta sai katseensa taas vitotiehen jota he ajoivat kohti ampumarataa, joka sijaitsi noin 5 kilometrin päässä Kuusamosta kohti Kajaania. "Joo..." Saga sanoi ja korjasi asentonsa, "Haamuja vain menneisyydestä." nainen sanoi ja vaiken samantien. "Mä tiedän, että tää on aikanen aamu. Herätys kuitenkin viideltä aamuyöstä, mutta se tyyppi pitää nyt saada kiinni. Ei ole muuta vaihtoehtoa. Ei töissä nukkuminen ole hyvä." Antti sanoi ja katsoi yhä tietä, joka eteni jatkuvasti kaksikon edessä. Tummat metsiköt vilisivät heidän ympärillään ja usva tien ja metsien yllä teki näyn aavemaiseksi. "Mä tiedän, mutta mä oon nyt vähän sekaisin." Saga vastasi ja huokaisi. "Mä näin unta...menneisyydestä. Ajasta ennen mun poliisiuraa." Samantien pahat muistot hiipivät Sagan mieleen ja hän pyrki sivuuttamaan ne, mutta jatkuvasti hän näki vain punahiuksisen miehen kasvot. Ja tämän vastenmielisen murhaajan hymyn. Saman tien kun ajatteli Dominicia ajatteli myös koko huumeliigaa. "Et ikinä puhunut siitä mulle. Mitä sä teit ennen kun tulit kytäks?" Antti hymyili hiukan, mutta hymy katosi kun Saga katsoi miestä vakavana. Silmälasipäinen nainen hengitti pari kertaa syvään ja vastasi: "Mä olin sotilas. Sotilaspoliisi, mut toimin ihan sotilaanakin." Saga sanoi ja katsoi lasia, jota vesipisarot koettelivat. Se toi mieleen virtaavan veren taistelukentällä. Saga oli ollut silloin kaukana kotoa. Kaukana tavallisesta elämästä. Hän eli silloin kuoleman valtakunnassa. Hän oli tottunut pommeihin. Hän oli tottunut katastrofeihin. Hän oli tottunut terroristeihin. Nainen ei pelännyt myöskään laukauksia. Mutta silti sinä päivänä hän oli pelännyt tappaa. Sotilas pelkäsi tappaa. Erikoista. "Sä oot aina vaikuttanut just sellaiselta sotilastyypiltä..Mutta miks sä lopetit?" Antti kysyi ja katsoi naista kysyvästi. Häntä selvästi kiinnosti ja halusi auttaa. Antti oli aina halunnut auttaa. Joka kerta. Hän ei ikinä pettänyt Sagaa tai hänen luottamustaan. "Tapahtui yks juttu, jossa mä tapoin huumeparoni Dominic Tammisen, mun entisen miehen ja kuusi muuta huoneessa ollutta. Ja ne kuusi tappoi mun kaks hyvää ystävää. Mä murren ja lopetin. Mä en kestänyt enempää." Saga sanoi ja pyyhkäisi sormella ikkunaa luoden siihen märän jäljen olihan ilma kostea. Antti oli hiljaa hetken. "Sä siis tapoit Dominicin? Ja se oli huumeponi? Aika jännä sillä en kuullutkaan, että kukaan sen nimen olisi ollut huumeiden välittäjä." Antti vastasi hiljaisuuden jälkeen. "Dominicilla oli kavereita kaikkialla. Jopa poliisissa ja puolustusvoimissa korkeissakin asemissa. Jostain syystä Dominicin rikosrekisteri pyyhkiytyi eräs yö pois ja hän olisi ollut kunnon kansalainen. Tekijää ei koskaan saatu kiinni, koska se oltiin tehty hakeroimalla muualla. Joku pääsi käsiksi poliisin tiedostoihin. Voitko kuvitella?" Saga kysyi hiukan huvittuneesti ja katsoi Anttia. Sen jälkeen kuitenkin Saga vakavoitui. "Mutta nyt meidän pitää saada Suden kaveri kiinni, ennen kuin se ehtii antaa paketin eteen päin. Ja Suden kaveri tietää mitä tapahtui Eero Luomalle. Varmasti. Se tietää kaiken alamaailmasta täällä päin. Jos se vaan haluais kertoa." Saga sanoi ja otti aseensa esiin kädet täristen kun näki ampumaradan mustan kyltin ja auto kaartui oikealle kapeammalle tielle hiekkatielle. Siellä näkyivätkin jo ampumaradan rakennukset, kivääriradat, haulikkoradat ja muut sorakuopat jossa sai

ammuskella vapaasti tiettyinä kellon aikoina tauluja. Nyt Saga voisi jälleen näyttää kykynsä, että hän pystyi tähän. Hän ei ollut heikko. Hän oli toipunut haavasta. Hän oli päässyt yli Sudesta. Hän voi vahva.